

[Helge Larsen.]

fra andre NATO-lande. Det ligger klart i det forhold, at chefen for enhedskommandoen for nordregionens sydlige del til staidighed skal være en dansk officer, og kun i underkommandoerne tildeles der tyske officerer en chefspost. I stabene indgår der officerer fra andre NATO-lande, og i overensstemmelse dermed vil hovedkvartererne få international status. Når et samarbejde med tysk militær skal etableres, finder det radikale venstre det overordentlig vigtigt, at tyske styrker således ikke kan optræde under egen, selvstændig kommando.

Lad mig i denne forbindelse sige et par ord om Tyskland og tyskerne. Man kan slå syv kors for sig og sige, at man ikke vil have noget med dem at gøre. Det ændrer dog intet derved, at vi har Tyskland liggende midt i Europa, og at vi skal leve sammen med tyskerne i Europa. Der kan rettes mange anklager mod Tyskland på baggrund af to verdenskrige i dette århundrede, men generaliseringer over for den tyske nation vil være lige så urigtige som generaliseringer over for andre nationer. Og når vi nu engang skal leve sammen med tyskerne, må det være rigtigt, at vi i almindelighed støtter de demokratiske kræfter i den tyske nation, og at vi, når der er tale om et militært samarbejde, får dette opbygget således, at kommandoer udøves i fællesskab af allierede. Det er princippet for samarbejdet mellem Tyskland og andre NATO-lande i Vesteuropa, hvor tyske styrker under selvstændig kommando heller ikke findes. Det bliver altså også gældende i den nye enhedskommando for nordregionens sydlige del.

For det radikale venstre er det endvidere afgørende, for det første at enhedskommandoen kun skal træde i kraft i krigstilfælde, for det andet at NATO-forpligtelserne kun udløses i tilfælde af angreb, men ikke i andre tilfælde af NATO-landes inddragelse i krigeriske konflikter, for det tredje at Danmark selv afgør, hvornår der skal gribes til magtanvendelse, og for det fjerde at Danmark ligeledes selv afgør, fra hvilket tidspunkt de danske styrker skæl stilles under NATOs kommandosystem.

At der ikke skete ændringer på disse centrale punkter, var noget væsentligt for mit parti, da der forhandlede om komman-

doorndingen. Det var også afgørende for os, at Danmark kunne opretholde sit nej til atombevæbning og stationering af fremmede styrker i Danmark i fredstid. Det kan Danmark, og vi ønsker ikke den danske politik på disse områder ændret.

Men er så tidspunktet det rette at gennemføre nyordningen på? Vi har jo oplevet protester fra Sovjetunionen og tryk mod Finland. Jeg skal derom blot sige, at NATO er en forsvarspagt, at enhedskommandoen som led i NATO alene tjener defensive formål, og at ingen med rette kan tro, at den danske befolkning har aggressive hensigter. Det er min faste overbevisning, at det på den baggrund vil være bedst, også i forholdet til Finland, at afgørelsen træffes nu, og jeg kan da på min gruppes vegne meddele, at vi kan godkende regeringens beslutning om at oprette en enhedskommando for nordregionens sydlige del. Jeg skylder dog at tilføje, at to medlemmer af min gruppe har en afvigende stilling.

Når vi godkender ændringen, skyldes det som sagt en realpolitisk vurdering, ikke at vi er glade for en udvikling, der har ført til, at Danmarks folketing nu formentlig godkender enhedskommandoen. Tværtimod beklager vi, at den internationale udvikling har medført, at vi i dag står med de store militære alliancer. Meget kan tyde på, at vi er inde i en ond cirkel, hvor dette at komme i gang med løsning af de storpolitiske problemer synes næsten ugørligt. Jeg forstår udmærket dem, der mener, at det under disse forhold ville være bedre, om Danmark havde stået uden for magtblokkene, men også her må jeg anlægge det virkelighedsnære synspunkt, at dansk udenrigspolitik må føres ikke bare på grundlag af vort medlemskab af FN, men også på grundlag af vort medlemskab af NATO. Mit parti ville have haft mindre indflydelse, hvis det ikke havde forstået at arbejde på et givet grundlag, selv om partiet var imod de beslutninger, der skabte dette grundlag. Men selv om vi altså i dag accepterer, at dansk udenrigspolitik også må føres på grundlag af vort medlemskab af NATO, ser vi ikke de militære alliancer som et mål i sig selv. De løser ikke noget problem, men de kan sikre status quo; jeg nægter ikke, at det kan være yderst værdifuldt, men med